

Kateřina Šedá vzala Bedřichovice do Bedřichovic

Zkušené letuřce na lince do Londýna nemůžte uniknout, že skoro polovina cestujících patří svým způsobem k sobě. „Vy jste nějaký zájezd?“, zeptá se čtyřicátník ve slaměném klobouku. „Ne. My jsme exponáty,“ odpoví dotyčný. „Ano, samozřejmě...“, nevypadne stevardka z role a odkráčí raději za nějakými rozumnějšími cestujícími.

Cílem osmdesáti obyvatel jihomoravské vísky Bedřichovice byla v sobotu 3. září londýnská Tate Modern. Česká výtvarnice Kateřina Šedá tu spolu s nimi připravila akci s názvem *Od nevidím do nevidím*. Vesničané se měli v okolí galerie chovat jako doma: chytat ryby, venčit psa, hrát nohejbal, děti si stavět bunkr... To vše v hranicích imaginárních Bedřichovic přenesených do prostoru mezi Tate Modern a katedrálou sv. Pavla. Imaginární vesnici v ulicích britské metropole ohraničovalo osmdesát anglických malířů, kteří stáli na jejich pomyslných okrajích, dívali se kupříkladu na frekventovanou Queen Victoria Street a podle fotografie, kterou si předtím prohlédli, malovali bedřichovickou náves s lípou svobody. I oni se v mysli přenesli do moravské obce a zviditelnili ji tak pro londýnské publikum. Bedřichovští ji pak svými aktivitami oživilí.

Je sobota 3. září čtvrt na sedm ráno, zrovna vychází slunce a na Milenium Bridge stojí jediný člověk: Alena Kozlová a most důkladně zametá. O kus dál u zdi kostela sv. Beneta sedí první výtvarník: Kateřina Šedá a maluje pohled na bedřichovický kostel Panny Marie Lurdské. Oba chrámy jsou imaginárně spasované do jednoho – právě z tohoto středobodu se odvíjí území Bedřichovic v Londýně.

K oběma ženám se postupně přidávají další účastníci akce. Dům rodiny Šmerdovy připadl doprostřed Peter's Hill. To ničemu nevadí: hrát karty a badminton se dá pochopitelně i tady. A zdravít kolemjdoucí, jak je to na vesnici zvykem. Samozřejmě česky. Většina oslovených neodpovídá, ale na protějším břehu Temže se jeden Brit pochlubí, že zná taky jedno české slovo. Zcela nečekaně neřekne „pivo,“ nýbrž „kýbl.“

Odpoledne už jsou na Millenium Bridge davy lidí. Mezi nimi se proplétá organizovaná prohlídka po Bedřichovicích. Skupinka anglicky hovořících turistů se zastaví u sedmdesátileté Emilie Hemerkové, která tu na dece luští křížovku, a pohlédne naznačeným směrem. „Vidíte jednu z nejautentičtějších památek Bedřichovic – zelený dům z roku 1925. Kdysi výstavní objekt je už několik desítek let zanedbaný,“ vysvětluje jim plynou angličtinou průvodkyně Martina Lehmannová. Dole teče jen rmutná hladina Temže. Nebo snad ne?

V 18:44 zapadá slunce, akce *Od nevidím do nevidím* formálně končí. O čem byla? „Všechny nás to sbližilo. Katka je umělkyně, která ví, jak lidem vykouzlit úsměv na tváři,“ říkají bedřichovičtí. Když se druhý den chystají k návratu domů, smějí se: „Tak jedeme z Bedřichovic do Bedřichovic!“ „Představoval jsem si ten Londýn trochu jinak. Tak jinak, že to ani nejde vysvětlit,“ shrnul své dojmy sedmiletý Patrik Jamnický. Dost možná, že právě v jeho větě je skryta další rovina akce: kde nestačí logické vysvětlení, rodí se přece mýty. Na jednom takovém Bedřichovičtí pracují právě teď. Akce *Od nevidím do nevidím* vlastně vůbec neskončila, formát zůstává otevřen.

Aleš Palán